

De dorst gestild

Ondanks dat de Joden vanwege hun vele en grote zonden hun zelfstandig bestaan als volk hadden verloren en onder de heerschappij van de Romeinen zuchtten, vierden zij toch, alsof zij in het land van rust leefden, het Loofhuttenfeest. De apostel Johannes, door de Heilige Geest geleid, spreekt daarom niet over het feest van de Heer, maar over het feest van de Joden (zie Joh. 7:2).

De Heer Jezus weigert om met de feestvierende menigte naar dit feest te gaan. 'Mijn tijd is er nog niet; maar uw tijd is altijd bereid' (Joh. 7:6), antwoordt Hij aan Zijn broers, toen die erop aandrongen dat Hij Zich op het feest aan de wereld zou laten zien. Dat feest van de Joden, dat een bespotting van het echte Loofhuttenfeest was, kon Hij door Zijn tegenwoordigheid niet erkennen noch door godsdienstige plechtigheden opluisteren. Voordat Hij als het ware Paaslam geslacht was en door Zijn bloed de reiniging van de zonden had aangebracht, kon er noch in de hemel noch op de aarde ware rust genoten worden.

Toch ging Hij op naar het feest, niet openlijk, 'maar als in het verborgen'. Hij verscheen halverwege het feest in de tempel om van de waarheid te getuigen. 'Op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep en zei: 'Als iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn buik vloeien' (Joh. 7:37-38; verg. Jes. 44:3). Johannes, die ons dit meedeelt, voegt erbij in het volgende vers: 'Dit nu zei Hij van de Geest, Die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden; want de Geest was [er] nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was'.

Dit wil natuurlijk niet zeggen dat de Heilige Geest nog niet bestond, want God de Heilige Geest is er van eeuwigheid af, evenals de Vader en de Zoon. Het wil ook niet zeggen dat de Heilige Geest nog niet gewerkt had in Gods schepping. Maar het wil zeggen, zoals uit de woorden van de Heer Jezus duidelijk blijkt, dat de Heilige Geest nog niet aan de gelovigen gegeven was om in hen te zijn als een Bron van levend water, dat springt tot in het eeuwige leven (Joh. 4:14). Als zodanig kon de Heilige Geest pas komen en aan de gelovigen geschonken worden nadat de Heer verheerlijkt was.

Zoals in de woestijn het water uit de geslagen steenrots te voorschijn kwam, zo moest de ware Rots, de Rots der eeuwen, eerst worden geslagen en verbrijzeld, zodat het levende water van de Heilige Geest uit Hem zou kunnen ontspringen, opdat een ieder die dorst heeft, zou kunnen komen om te drinken. De gestorven Christus, opgestaan uit de doden en verheerlijkt aan Gods rechterhand, zendt de Heilige Geest naar de aarde om in allen te wonen die geloven, om in hen een Bron van levend water te worden, zodat er stromen van levend water uit zijn buik vloeien tot verfrissing van dorstige zielen.

Op de Pinksterdag daalde de Heilige Geest uit de hemel neer. De verheerlijkte Heer zond Hem in de Zijnen. Door één Geest werden allen die geloofden, tot één lichaam gedoopt. Als de 'andere Trooster', Die hen in alle waarheid leiden en de toekomstige dingen verkondigen zou, werd Hij gegeven door Hem Die het grote werk van de verzoening en verlossing had volbracht.

'Een geluid als van een geweldig voortgedreven wind' gaf getuigenis van Zijn tegenwoordigheid. De bange discipelen van de Heer, die eerst uit vrees voor de Joden met gesloten deuren vergaderden, werden aangedaan met kracht uit de Hoge. Vol vuur verkondigden zij in nooit door hen geleerde talen de grote werken van God. Drieduizend mensen werden in hun harten getroffen en bekeerden zich tot de God van hun vaders en erkenden de Heer Jezus als hun Messias en Heer. Zij gaven zich door het geloof over aan Hem Die voor hun zonden gestorven was, ze werden gedoopt en ontvingen de gave van de Heilige Geest.

Vanaf die dag ging er een machtige stroom van levend water door alle landen van de toenmalig bekende wereld. Duizenden werden toegevoegd aan de Gemeente van God, om weer aan anderen de blijde boodschap van vergeving van zonden en eeuwige behoudenis te brengen. Ook wij mogen ons in dat heil en die zegen verheugen. De heerlijke roepstem van de Geest en de bruid: 'En wie dorst heeft, kome; wie wil, neme het water des levens om niet' (Openb. 22:17), weerklinkt in onze oren en brengt steeds meer mensen tot de enige Bron van levend water, dat springt tot in het eeuwige leven.

Hebt u die roepstem al gehoord? Misschien wel vele keren – maar heeft zij ook weerklink gevonden in uw hart? De Heer Jezus roept nog steeds: 'Als iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke!' Wie tot Hem komt, zal nooit meer hongeren en wie in Hem gelooft, zal nimmer meer dorsten. De wereld kan deze dorst niet stillen. Zij geeft slechts waterbakken die geen water houden. Ijdelheid der ijdelheden zijn al haar vreugden. Onvoldaan keert men ervan terug. Bij de Heer Jezus alléén is bevrediging voor alle behoeften te vinden. Niemand gaat onbevredigd van Hem weg. Hij schenkt aan allen die geloven, leven in overvloed, eeuwige vreugde, stromen van levend water. Bij Hem wordt elke dorst gestild. In Zijn gemeenschap vindt men vrede, rust, kracht en vreugde, door de wereld niet gekend maar genoten door allen die als dorstigen komen en drinken.

H.C. Voorhoeve